

Karen ROSE

egyedül
a sötétben

Grand
Selection

Karen ROSE

**egyedül
a sötétben**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*A Tengericsillagoknak –
Cherylnek, Chrisnek, Kathynek, Susannek és Sheilának.
Köszönöm a barátok között töltött sok-sok időt, a támogatást.
És természetesen a szavak erejét.*

És Martinnak. Szeretlek!

Prológus

Cincinnati, Ohio

Augusztus 4., kedd, 2:45

Vajon hol lehet? Megígérte, hogy itt lesz.

Tala titokban gyorsan körülnézett, hogy úrrá legyen a pánikon. Csak a dolgaikat intéző helyieket látta, bár ilyen későn természetesen kevesen jártak jó úton.

Senki nem vette őt észre. Senki nem követte. Legalábbis ezt remélte.

Visszahúzódott a sötétbe, mert úgy határozott, hogy ad a férfinak még egy percet. Még vissza kellett érnie, mielőtt felfedezik, hogy elosont. Ha eddig nem vették volna még észre.

Ha pedig észrevették... neki lőttek. Talán a szó szoros értelmében. És nem csak az ő életéről volt szó. A család összes tagjának az életét veszélybe sodorta. Ha elkapják, mindenki az életével fizet. Mégis kockáztatnia kellett. A gyerek miatt.

Minden, amit tett, a miatt a mosolygó, gügyögő kis csomag miatt történt, aki nem volt elég idő ahhoz, hogy megértse, milyen romlott is ez a világ. Tala a lelkét is eladta volna a baba biztonságáért, hogy távol tartsa a pokoltól, amiben ő is élt tizennégy éves korában.

Ennek három esztendeje. Három év alatt egy emberöltőt öregedett. Három év alatt eltűnt az édesanyja szeméből a fény, és a büszke apja ön-maga árnyéka lett.

A szülei tehetetlenek voltak, elfogyott az erejük, mert annyira féltették a gyerekeiket. Tala megértette mindezt. De megértette azt is, hogy

a dolgok nem mehetnek így tovább. Ezért várt az alkalomra, a tökéletes pillanatra.

És ez a lehető legtökéletesebbnek ígérkezett, ami adódhat. *Kérlek, gyere! Gyere már!*

Ha a férfi nem jönne el, minden felesleges volt.

Lépéseket hallva megpördült, a tekintete eszelősen kutatott a sötétben, miközben a szíve vadul verni kezdett. Egy férfi közeledett, egy nagydarab férfi. A lány keze ökölbe szorult, áthelyezte a testsúlyát, hogy menekülni tudjon, ha mégsem a várt ember jelenne meg.

Az alak lassan lépkedett. Óvatosan. Tenyérrel felfelé néző kezét előrenyújtotta.

– Én vagyok az. Nem foglak bántani.

Tala szíve megnyugodott. A férfi hangja gyönyörű volt. Először is ez fogta meg benne. Hallotta halkán énekelni a tó mellett üldögélve abban a parkban, ahová elengedték kutyát sétáltatni. Azt a nevetséges kutyát sétáltatta, aminek a gyémántberakásos nyakörvéből az egész családja megélt volna egy évig. A férfi kedves hangjától sírhatnékja támadt.

És sírt is. Aznap csak állt ott, hallgatta, és csorgott a könny az arcán. Később megfizetett ezért a lopott koncertért. Keservesen megfizetett. Mégis megállt újra, hogy meghallgassa, amikor arra járt a kutyával és meglátta a férfit a tónál. Egy héten keresztül mindennap megállt. Mert ez, ebben a formában, megérte a kockázatot. Másodjára is lebukott néhány nappal korábban. És még jobban megbűnhődött miatta.

Mégsem tudott másképp cselekedni. A férfi dala vonzotta, meg gondolatlaná tette. Bár a szíve együtt gyászolt a dallal, amikor a férfi oda fordult hozzá, ahogy a kezében szorongatta a nevetséges kutya pórázát, és megkérdezte, hogy miért sír, még akkor sem szólt egy szót sem. Egészen mostanáig.

Tala remélte, hogy nem élete legnagyobb hibáját követi el éppen. Mert most a saját életét, sőt a szerettei életét is a férfi kezébe készült adni.

– Igen – suttopta –, itt vagyok.

A férfi közelebb jött, az arca még mindig árnyékban volt.

– Marcusnak hívnak – mondta egyszerűen. – Miért sírsz?

Marcus. Tetszett a lánynak ez a név. Bízott a hangjában. De most, hogy itt volt mellette, teljesen megnémult. A titok, amit olyan régóta rejtgetett... Nagyon mélyre volt eltemetve. Nem jöttek a nyelvére a szavak. Elkezdett hátrálni.

– Sajnálom... képtelen vagyok.

– Kérlek, ne menj el! – A férfi közelebb lépett, a kezeit jól látható módon maga előtt tartva. – Hogy hívnak?

A lány nagyot nyelt.

– Talának.

– Szép név. Miért sírsz, Tala? – kérdezte biztatóan.

– És maga?

Mert tudta, hogy a férfi is szokott sírni. Látta a könnyeit, amikor azt hitte, senki sem figyeli. Marcus arcáról eltűnt a mosoly.

– Elveszítettem a testvéremet. Meggyilkolták. Tizenhét éves volt.

A lány nagyot nyelt.

– Én is annyi vagyok.

A férfi bólintott.

– Segíthetek neked valamiben, Tala?

– Nem tudok fizetni érte.

Marcus megrázta a fejét.

– Nem kell a pénzed. Nincsen rá szükségem.

Ó, gondolta a lány, hirtelen ráébredve, mit is akar tőle a férfi. Hatalmába kerítette a félelem, és egyet hátralépett. Aztán megállt, és magasra emelte az állát. Tudta, hogyan húzza az ajkát érzéki mosolyra. Kinyúlt, a férfi fekete farmerjének a derekára tette a kezét, a hangja olyan szexin bűgött, mint még soha.

– Értem – dorombolta. – Mindent megteszek, hogy jól érezze magát.

Marcus pislogott, látszott rajta, hogy megdöbben. Aztán elborzadt.

– *Nem* – lépett hátra egy nagyot –, hagyd abba, nem érted az egészet! Nem azt akarom. Csak segíteni szeretnék neked.

Tala keze a teste mellé hullott.

– Miért? Miért segítené nekem? Egy senki vagyok.

A férfi újra lassan megrázta a fejét. Szomorúan.

– Mindenki valaki – dűnnyögte, aztán sóhajtott. – Miért sírsz, Tala?
A hangja mélyebb lett, megérintette a lány lelkét. Forró könnyek öntötték el a szemét.

– Veszedélyes – suttogta. – Ezek veszedélyes emberek. A családom halott, ha engem itt találnek.

A férfi összehúzta sötét szemöldökét.

– Kitől félsz?

– Attól az embertől. A feleségétől. Ők... – A lány szégyenkezve elfordította a tekintetét. – A markukban vagyunk.

Marcus megmozdult, összeszorította az állkapcsát, a szeme résnyire szűkült.

– Hogyan? Kicsoda?

A lány a szeme sarkából látta megcsillanni a holdfényt valami fémes tárgyon, de egy fél pillanatot késett. A torkolattűz fénye, a dörrenő hang, az égő fájdalom a gyomrában, a durva aszfalt az arca alatt...

– Tala! – ordított Marcus, de a hangja messziről jött. Annyira messziről... – Ne halj meg, a mindenit! Ne halj meg!

A lány nem akart meghalni. Még alig élt. A családja... Meg kellett mentenie a családját. Kinyitotta a száját, hogy ezt elmondja.

– Segítsen Mala... – Az ajkai mozogtak, de nem jött ki rajtuk hang. Nem volt elég levegője ahhoz, hogy beszélni tudjon. *Mondd ki! Mondd el neki!*

Tala erőnek erejével levegőt vett, és egy kétségbeesett sóhajjal kipréselte magából ezt a szót:

– Malaya.

És aztán újra hatalmas robaj süvített át az éjszakán, és érezte, hogy óriási súly esik rá. *Marcus*. Őt is meglőtték. Hirtelen szinte egyáltalán nem kapott levegőt.

Meg fogok halni. A családja is meg fog halni. És ez a Marcus nevű férfi... csak segíteni akart neki. De most már ő is meg fog halni.

Első fejezet

Cincinnati, Ohio

Augusztus 4., kedd, 2:49

Scarlett Bishop nyomozó szándékosan hagyta a blézerét az autójában. Részben azért, mert az idő túl forró és füledt volt ahhoz, hogy akár csak egyfel több ruhadarabot is viseljen a kelleténél, de főleg azért, hogy a karja alatti pisztolytáskában fekvő Glock, amit rendes körülmények között a blézerrel szokott eltakarni, jól látható legyen.

Nem volt kedve ezúttal semmivel bajlódni.

Ahogy körülnézett, rosszallóan nyugtázta a csaknem kihalt utcát. Éjszakánként itt dílerek és prostituáltak árulták a portékájukat. De most senki nem árult semmit, ami nyugtalanította.

Valami miatt visszabújtak a rejtekhelyükre, de bármi volt is ez a valami, nem sok jót ígért.

Nyoma sem volt annak a férfinak, aki idehívta és arra kérte, hogy egyedül jöjjön. Rendes körülmények között gyanakodott volna annyira, hogy erősítést is hozzon. De ennek a férfinak a hangja... Saját magán kívül nem ismerte volna be senkinek, hogy ennyi hónap múltán is mennyire mélyen megérintette. A mobilja ismeretlen hívást jelzett, de amíg él, nem felejtí ezt a hangot. Amikor éjszaka újra megszólalt a telefonján, mély álmából hirtelen éberem ugrott talpra. Kilenc hónapja semmit sem hallott felőle. De miért is hallott volna? Scarlett jelenléte csak bánatot okozott volna neki és a családjának, és arra emlékeztette volna őket, amit elveszítettek.

De most éjjel ezt mondta:

– Tudunk találkozni? Egyedül? Kérem! Amilyen gyorsan csak lehet.

– Miért? – kérdezte.

– Mert... fontos.

– Rendben – válaszolta. – Hol?

De a férfi már letette. Egy másodperccel később felvillant az üzenet, és ezt a sarkot jelölte meg.

Legutóbb, amikor váratlanul telefonált, az általa közölt információ négy halotthoz vezetett. Ezért Scarlett úgy tett, ahogy a férfi kérte. Ám most nem volt itt.

Csak két hajléktalan volt a közelben, őt nézték nem titkolt érdeklődéssel egy hozzá közel eső, bedeszkázott épület verandájáról. Kivett két üveg vizet az autó csomagtartójából, és látta, hogy három másik ember kukucska ki a szemben lévő ház ablakain át. Adott mind a két öregnek egy-egy palackot, akik már bebugyolálták magukat a ház mellett éjszakára, minden holmijuk egy közös kocsiban hevert. Tommy és Edna törzsvendégek voltak ezen a sarkon. Évek óta ismerte őket.

– Meleg van – mondta Scarlett halkán.

– Perzselő a hőség – helyeselt Tom, a foga fehérén ragyogott ki sötét bőréből, miközben feszegette a kupakot, majd ujjongott, amikor lecsavarta. – Mi járatban ilyenkor errefelé, Miss Scarlett? – kérdezte, különösen hangsúlyozva a nő nevét.

– Tommy – szólította a nevén ő is szelíd dorgálással a hangjában, miközben végignézett az utcán. Még mindig nyoma sem volt annak, aki idehívta. – Mit csinál idekinn ilyen melegben? Tudja, hogy nem tesz jót a szívének.

Tommy drámaian sóhajtott.

– Az én szívemnek már mindegy. Maga keresztülgázolt rajta, Miss Scarlett, amikor legutóbb megkértem a kezét.

Scarlett ajka mosolyra húzódott. Tommy igazi gazember volt, de ő őszintén kedvelte.

– Ha igent mondok, akkor ment volna igazán tönkre a szíve. Nem bírt volna velem.

A férfi nevetése reszelős volt a sok cigarettától, amit egy életen át szí-
vott el.

– Na, ebben igaza van – emelte fel fenyegetően az ujját –, de ne
mondja, hogy menjek a Meadow-ba! Ezen a héten már voltam három-
szor. Az a csinos kis doktor Dani azt mondta, makkegészséges vagyok.

A hetvenéves nő felhorkantott mellette. Edna már olyan régóta élt
Cincinnati utcáin, mint amióta Scarlett zsuru volt.

– Elcseszett egy ember ez, de a Meadow-val kapcsolatban igazat
mond. Tényleg volt ott ezen a héten. Egyszer.

Scarlett felhúzta a szemöldökét.

– És doktor Dani tényleg azt mondta, hogy makkegészséges?

Edna vállat vont.

– Mint a férges makk.

A Meadow a helyi hajléktalanszállás volt, és a csinos kis doktor Dani
pedig Danika Novak, aki orvos volt a sürgősségin, és Scarlett partneré-
nek, Deaconnek a testvére. Dani önkéntesként dolgozott a szabadide-
je nagy részében a hajléktalanszállón, és próbálta bevonni a barátai nagy
részét is a munkába, Scarlettet is beleértve.

Scarlett megrázta a fejét, de nem erőszakoskodott tovább. Semmi ér-
telme nem lett volna. Az elmúlt évek alatt Ednának és Tommynak is
többször talált már állandó lakhelyet, de valahogy mindig visszakerül-
tek az utcára. Ez rosszat tett az egészségüknek, de alkalomadtán kifeje-
zetten hasznos volt Scarlettnek a nyomozásai során. Ez a két ember meg-
bízható információforrás volt a környékkel kapcsolatban. Újra körülné-
zett, de a férfinak, akivel találkoznia kellett volna, még nyoma sem volt.

– Történt bármi izgalmas ma este errefelé?

Edna a vizesüveget a köpenyzebének a mélyére süllyesztette, ettől a
köpenytől soha nem vált volna meg, aztán balra mutatott.

– Talán háromutcányira innen, abban az irányban kellene keresgél-
nie, aranyoskám. Lövések. Három.

Scarlett szíve összevissza vert.

– Miért nem mondta hamarabb? – fakadt ki.

– Mert nem kérdezte – válaszolt Edna egy vállrándítással.

– Errefelé állandóan lövöldöznek – vetette közbe Tommy. – Eljutotunk arra a pontra, hogy csak akkor foglalkozunk vele, ha mi vagyunk a célpont.

Scarlett nyugalmat próbált erőltetni magára.

– Mikor történt mindez?

– Pár perccel ezelőtt – mondta Tommy –, de azt nem tudom, pontosan mikor. Nincs órám – kiáltott Scarlett után, aki addigra már futásnak eredt, egyre növekvő rémülettel a szívében.

A telefonja tizenhárom perccel korábban szólalt meg. Ha akkor rálöttek a férjira, mostanra halott. Nem halhatott meg. *Kérlek, ne halj meg!*

Csúszva állt meg a sikátor elején, és a szeme először a földön fekvő mozdulatlan testre tévedt. *Nem ő az. Az áldozat sokkal kisebb volt.*

Egyik kezével előhúzta a fegyverét, a másikban elemlámpát tartott, ahogy óvatosan közelebb lépett. A lámpa fényét az áldozatra irányította, aki ázsiai származásúnak tűnt. Ki lehetett ez a nő? De hol van a férfi? Még egyszer végigpásztázott a sikátoron, de nem volt ott senki.

Az áldozat a tinédzserkor vége felé járhatott, a hátán feküdt, tágra nyílt, sötétbarna, világtalan szeme az égre meredt. Pedig még olyan fiatal volt, gondolta. A lámpát úgy tette le az aszfaltra, hogy az pont megvilágítsa az áldozat arcát, a bal kezére kesztyűt húzott, a jobban erősen szorította a fegyverét.

Scarlett nem érezte az áldozat pulzusát, amikor az ujjait a nyakához szorította, de ez nem is lepte meg. A fiatal nő nem halhatott meg régen. A bőre még meleg volt.

Testének az alsó része meztelen volt, fehér pólója épp a melle alá ért.

A golyó a szegycsont alatt nyolc centivel hatolt be, de a testen és annak környékén lévő vér mennyisége alapján nem ez a seb volt végzetes. Sokkal valószínűbb volt, hogy a halált az a kis lyuk okozta, ami az áldozat bal halántékán volt. A jobb füle melletti kimeneti nyílás akkora volt, mint Scarlett ökle.

A lány nagyon csinos lehetett, mielőtt valaki szétlőtte a fejét.

Nem a férfi volt. Nem lehetett ő. Scarlett képtelen volt elhinni. *Vagy csak nem akarod elhinni.* De ez rendben is van így, gondolta. Mégis hol lehet?

Felemelte az elemlámpát, és végigvilágította a testen. A vért letörölték az áldozat meztelen derekáról, a csomóba gyűrt, vérral átitatott, szakadt ingének maradványa a földön hevert a csípője mellett. Valaki megpróbált elsősegélyt nyújtani.

– Megpróbált megmenteni – mormolta Scarlett hangosan.

– Sikertelen próbálkozás volt.

Felkapta a fejét. Ott volt. Az a férfi, aki uralta a gondolatait, az álma-
it. Hónapokon át. Az a férfi, aki teljesen váratlanul idehívta, erre a gyil-
kossági helyszínre.

Marcus O'Bannion.

A hang, amit olyan jól ismert, mögötte szólalt meg, az árnyék mé-
lyén. A fegyvert még mindig maga mellett tartva a lámpa fényét a siká-
tor fala felé fordította, megvilágítva ezzel a férfi feketébe bújtatott hosz-
szú lábát, erős testét és széles vállát. A téglafalnak dőlt, kezét összefonta a
mellkasa előtt. Lefelé nézett, arcát sötét baseballsapka takarta.

A férfi felemelte a fejét, és a nő szíve újra szabálytalanul kezdett ver-
ni. Bőre hamuszürke volt, arca mogorva. Egyáltalán nem pislogott az
éles fényben.

Scarlett nem hallotta a lépteit, fogalma sem lett volna arról, hogy ott
van, ha nem szólal meg. Kevés ember tudott ennyire csendes lenni. Tud-
ta, hogy a férfi valaha a hadseregben szolgált. Most pedig már azt is tud-
ta róla, hogy bármivel bízta is meg az állam, tökéletes kiképzést kapott.

– Merről jött? – kérdezte Scarlett nyugodtan, bár a szíve vadul vert a
torkában.

– Az utca felől – válaszolta, fejével abba az irányba bökve, ahonnan a
nyomozónő is jött.

– Miért?

– Azt a fickót üldöztem, aki ezt tette – mondta érzelemmentesen, a
holttest felé biccentve.

A kezét egyszer sem mozdította meg. Scarlett átment a sikátor másik
oldalára, harminc centire állt meg a férfitől. Most már jól látta, hogy a
férfi vállalai előreestek, a hátát természetellenesen görbén tartotta. Most
már az ajkát keretező apró ráncokat is látta. Óriás fájdalmak gyötör-
ték.

– Magát is eltalálták? – kérdezte.

– Nem. Nem úgy, mint őt.

– Mi történt?

A férfi még mindig nem pislogott. Tekintetét a fiatal, meggyötört testre szegezte.

– Gyorsan ideért.

– Nem lakom messze.

Egymásra néztek, és Scarlett megbabonázva mélyen beszívta a levegőt. Mint amikor először pillantotta meg. A férfi hordágyon feküdt azon a napon, a sebei majdnem halálosak voltak. Egy olyan nő megmentése közben szerezte őket, akit nem is ismert. De a szeme és a hangja villámcsapásként érte Scarlettet. Most sem történt másként.

– Tudom – válaszolta halkán a férfi.

A nő meglepődve pislogott. Hosszú hónapokkal ezelőtt, a rövid, kórházi találkozásaik alkalmával, egyszer sem beszélgettek olyan személyes dolgokról, mint a lakcíme.

– Mi történt, Marcus? Ki ez a lány?

– Nem tudom pontosan. Talának hívják.

– Milyen Tala?

– Nem tudom. Idáig nem jutottunk el. – Oldalra billentette a fejét, és az éjszakát betöltő szirénák hangját figyelte. – Na, végre! – morogta.

– Maga hívta ki őket?

– Öt perccel ezelőtt. Akkor még életben volt.

Ellökte magát a faltól, óvatosan felegyenesedett, és Scarlett újra meglepődött. A maga százhetvennyolc centis magasságával ritkán kellett felnéznie bárkire is, de most fel kellett emelnie az állát.

Ekkor tudatosult benne, hogy a férfit még sohasem látta állva. Csak fekve, először a hordágyon, utána a kórházi ágyon, majd a kerekesszékekben ülve az öccse temetésén.

A szirénák egyre hangosabban szóltak.

– Gyorsan – sürgette Scarlett –, mondja el, mi történt!

– A lány megkért, hogy találkozzunk.

A nyomozónő felhúzta a szemöldökét.

– Arra kérte, hogy találkozzanak? Az éjszaka közepén? Itt?

Kurta bólintás volt a válasz.

– Engem is meglepett. Régebben nem itt találkoztunk.

Rendben.

– Akkor hol találkoztatok? – kérdezte halkán. Óvatosan.

A férfi szeme veszélyesen szűk volt, az állkapcsa összeszorult.

– Az nem úgy volt.

Scarlett felbosszantotta a célozgatásaival. A francba! Felnőtt férfi, aki találkozott egy fiatal lánnyal az éjszaka közepén. Egy fiatal lánnyal, aki most halott.

– Akkor azt mondja el, hogyan volt!

– Akkor láttam mindig, amikor a kutyáját sétáltatta a lakásomhoz közeli parkban. Sírt. Sokszor megkérdeztem, hogy mi a baja, de sosem árult el semmit, pedig láttam rajta, hogy el akarja mondani. Aztán ma este jött tőle egy üzenet, hogy találkozunk ezen a sarkon, ahonnan magának is írtam. Azért hívtam, mert úgy gondoltam, hogy talán... a lánynak védelemre van szüksége. Tudtam, hogy segítene neki.

Scarlett küzdött, hogy a férfi szavai ne legyenek rá túl nagy hatással.

– De a dolgok nyilván elfajultak.

– Nyilván – ismételte meg keserűen. – Nem volt ott a sarkon, de láttam, ahogy kikukucskál ebből a sikátorból, szóval követtem ideig. Abban a pillanatban, hogy beszélni kezdett, eltalálta az első golyó.

– Amivel hasba lőtték.

– Igen. A sikátor végébe futottam – mutatott az utca ellenkező felébe, mint ahonnan Scarlett jött –, de az, aki lőtt, már nem volt itt. Hívtam a segélyvonalat, aztán visszarohantam hozzá, hogy megpróbáljam elállítani a vérzést. – Még erősebben összeszorította a fogait, egy izom rángott az arcán. – Reméltem, hogy a rendőrök előtt megérkezik. Elmondom, amit tudok, és itt hagyom vele. – Habozott. – Gondoltam, hogy mindenki olyan elhamarkodottan ítél majd, mint maga.

– Prostituált volt, Marcus? – kérdezte Scarlett higgadtan.

A férfi a szemébe nézett.

– Nem tudom. Csak azt tudtam, hogy bajban van.

Ez igaz volt, gondolta Scarlett. De nem a teljes igazság. Valamit nem mondott el. Valami fontosat. Fogalma sem volt, hogy miből sejtette. Egyszerűen csak sejtette.

– Hogyan tudott kapcsolatba lépni magával?

– Ott hagytam neki a névjegykártyámat a parkban egy padon. Be-dugtam a fa és a vasszerkezet közé.

Scarlett felvonta a szemöldökét.

– Miért hagyta ott? Miért nem adta oda neki csak úgy?

– Mert soha nem merészkedett elég közel hozzám. Egyszer sem. Min-dig legalább nyolc-tíz méterre állt meg. – Összeszorította a száját, a sze-me elsötétült a haragtól. – És mert legutóbb, amikor láttam, sántított. Nagy keretes napszemüveg volt rajta. De annyira nem volt nagy, hogy teljesen eltakarja az arcán a zúzódásokat.

Scarlett megértette.

– Valaki terrorizálta.

– Én is ezt gondoltam. Legutóbb, amikor láttam, nem szóltam egy szót sem. Csak feltartottam a névjegykártyámat, becsúszattam a pad-ba, és elsétáltam.

– Ez mikor volt?

– Tegnap délután. Három körül.

– Rendben. Miután hasba lőtték, elsősegélyben részesítette. Utána mi történt?

Másik irányba nézett.

– Nem hallottam a férfit. Biztos körbement. Mögém került. Épp a lányhoz beszéltem, mondtam neki, hogy tartson ki, ne haljon meg. Hogy a segítség már úton van. Nem figyeltem. – Nagyot nyelt. – Jobban kellett volna figyelnem. Valaki rám lőtt, aztán... fejbe lőtte őt.

Scarlett óvatosan levegőt vett.

– Magára lőtt? Hol?

– A hátamba – biggyesztette le az alsó ajkát megvetően, nyilván ma-gára gondolva –, de van rajtam golyóálló mellény.

– Mellény? Miért? – kérdezte a nyomozónő hűvösen, bár a szíve na-gyot dobban a megkönnyebbüléstől. A kimeneti seb az áldozat fején

nagy kaliberű fegyverre utalt, amit közlről sütöttek el. Tudta, ha Marcus nem viselt volna mellényt, most minden másképp nézne ki. – Számított arra, hogy veszélyes lesz?

– Nem. Nem ennyire. De mostanában mindig rajtam van a mellény.

– De miért? – kérdezte újra, és óvatos csodálattal nézte a férfi piruló arcát.

– Megígértem anyámnak.

Scarlett hitt neki. Marcus anyja kilenc hónappal ezelőtt veszítette el a kisebbik fiát, és kis híján Marcust is. Pontosan értette, hogy egy anya miért kér ilyesmit.

Viszont... miért gondolná az anyja, hogy Marcusra újra veszély leselkedik? Bár az ösztönei jeleztek, Scarlett úgy döntött, későbbre tartogatja ezt a kérdést.

– És aztán?

– A lövés leterített. Ráestem a lányra. – Az ujjával megérintette a mellkasát, aztán megmutatta Scarlettnak. Sötétpiros volt. A fekete ingen azonban nem látszott a folt. – Az övé. Amikor újra kaptam levegőt, eltoltam magam tőle. Aztán láttam meg... hogy mit is tett a gyilkos. Próbáltam utánafutni, de mire kértem a síkátorból, újra eltűnt. Megkerültem a háztömböt, de mindenki felszívódott, az is, aki lőtt.

– Majd visszajött ide, hogy találkozzunk?

Megrántotta az egyik vállát.

– Hogy valakivel találkozom. Vagy magával, vagy azzal, aki először ideér.

Egy járőr érkezett, csikorogva állt meg a síkátor távolabbi végében.

Scarlett ránézett a járőrré, majd visszánézett Marcus arcára, mert hallania kellett a választ az utolsó kérdésére, mielőtt az első rendőr megjelenik.

– Azt mondta, hogy amikor a lány még élt, azt tervezte, hogy lelép, mihelyst ideérek. De miután meghalt, miért jött vissza? Nem kellett már újraélesztenie, és a gyilkos is bármikor visszatérhetett volna. Rájöhetett volna, hogy életben maradt. Újra magára löhetett volna. Miért jött vissza?

Marcus merev arccal lenézett a halott lányra.

– Nem tudtam magára hagyni a sötétben.

Cincinnati, Ohio
Augusztus 4., kedd, 2:52

Drake Connor zihálva gyorsan hátranézett a válla fölött, majd becsusztant a várakozó autó anyósülésére, és becsapta az ajtót.

– Gázt! – Előrehajolt oda, ahol a légkondicionáló a hideg levegőt fújta ki, majd teleshívta a tüdejét, hogy normális legyen a légzése. Ha ilyen gyorsan futott volna tavaly a pályán is, már tele lenne a szobája különböző díjakkal.

Stephanie rosszállóan hajtott el a járda mellől.

– Hol a csaj? És miért izzadsz ennyire?

Átkozott lassan haladtak.

– Csak vezess, az isten szerelmére! – Drake nagyot lökött Stephanie térdén, amitől a Mercedes kereke csikorogva lódult egyet előre.

– Basszus! – Stephanie rátaposott a fékre, és a kocsi újra lelassult. – Azt akarod, hogy letartóztassanak? Hol a csaj?

A férfi az oldalsó tükörrre koncentrált, nézte a villogó kék fényeket. *Mind a kettőt le kellett volna lőnöm, amikor először megpillantottam őket. Együtt.* Még mindig forrt benne a düh.

– A sikátorban.

– Szóval igazam volt – mondta Stephanie megvetően. – Tudtam, hogy valami nem stimmel. Átvert minket a kurva. Nem kellett volna egyedül hagynod! Isten tudja, mit művelt Styxszel. Halál ronda csávó, de a legjobb cucca van. Már biztos hanyatt is vágta.

Hát, már tényleg a hátán feküdt, gondolta Drake mogorván. És meg is érdemelte.

– Igen. Valószínűleg igazad van.

Miközben balra indexelt, Stephanie gyanús pillantást vetett rá.

– Azt hittem, jobban aggódsz majd. Styx biztosan nem tiszta. Fogadok, hogy egy rakás betegsége van. Ha a csajt ingyen narkóért megcsinálta, rendesen beleköp a levesünkbe.

– Máshol kell majd halásznunk – préselte ki Drake a száján a szavakat a fogát csikorgatva. Elrántotta a kormányt, amikor Stephanie megpróbált balra fordulni. – Mi a francot gondolsz, hová megyünk?

Stephanie csak pislogni tudott.

– Vissza a csajhoz. Nem hagyhatjuk csak úgy ott!

– Azt mondtam, vezess, a pokolba! – Hallotta a szirénák hangját. –
Jönnek a zsaruk. Húzzunk innen!

Stephanie olyan hirtelen taposott a fékre, hogy mind a ketten előre-
estek.

– A zsaruk? Mit csináltál?

Drake hideg, kemény tekintettel nézett a barátnője ijedt szemébe.

– A lány halott. Szóval ha nem akarsz börtönbe menni, húzunk in-
nen, mint a szél.

– Halott? – Stephanie csak tátogni tudott, mint a partra vetett hal. –
És te ölted meg? Te megölted Talát?

– Ezt soha nem mondtam. – Bár ő volt a tettes, ezt soha nem ismerte
volna be senkinek. – De minket fognak vádolni. Tehát indíts haza, mert
az istenre esküszöm, különben te is ugyanígy jársz!

Stephanie remegve engedelmeskedett, elindult kifelé a városból.

– Miért ölted meg?

– Nem mondtam, hogy én tettem.

– Akkor úgy találtad? Holtan?

– Ja – hazudott Drake kifejezéstelen hangon.

– Styx ölte meg?

– Lehetséges, azt hiszem.

– Édes istenem! Ez rémes! Ez olyan... Istenem! Anya és apa. Meg fog-
ják tudni. Én pedig... a francba! Meg fogják tudni, hogy velem jött el! –
Stephanie nehezen, kapkodva szedte a levegőt. – Rá fognak jönni, meg
fognak ölni.

– Nem fognak megölni, mert össze fogod szedni magadat. Senki sem
fog rájönni semmire.

– Mert te így döntöttél? – ordította Stephanie. – Ne légy hülye! Ben-
ne lesz a hírekben. Tudósítani fognak arról, hogy találtak egy holttestet.
A szüleim mindig nézik a híreket!

Ebben a hisztériás állapotban Stephanie gyakorlatilag egy neonfelirat
volt, ami azt harsogta: Bűnös!

Nyugtasd meg, gondolta a férfi. Vegyél nagy levegőt! Oldd a feszültséget!

– Na és? – Drake hangja már egyenletesen szólt. Megnyugtatón. Sőt meggyőzőn. Nemtörődöm módon megvonta a vállát. – Elszökött. Hogyan tudnák meg, hogy veled volt, ha te nem mondod el? Független volt. Egy kis kokót akart. Rossz dílerrel akadt össze, aki kinyírta őt és a pasiját is.

Stephanie megdermedt.

– A kijét?

– A pasiját. Ott volt vele valaki a sikátorban.

– Kicsoda? – kérdezte a lány megborzongva.

– Nem tudom. Valami idősebb fickó.

– Egy zsarú?

– Nem hinném. De már nem is számít. Mind a ketten halottak. Egyikük sem fog köpni.

– De ha... – Stephanie most már éppen csak suttogott. – De mi lesz, ha tényleg rendőr volt? Ha Tala egy rendőrrel találkozott ott... Talán elmondott neki mindent. Lehet, hogy a rendőr már el is mesélte a társának. Talán Tala a családjáról is beszélt. A zsaruk esetleg...

– Esetleg foglalkozhatnál a vezetéssel! – szakította félbe Drake nyugodtan, a hangja még mindig vészjóslóan tompa volt. – Semmiképp nem lenne szerencsés most karambolozni.

– Nem – suttogta kábultan Stephanie. – Nem lenne szerencsés.

Tényleg felfújta a dolgot. Az volt a legvalószínűbb, hogy Tala a sikátorban strihelt, és a csávó véletlenül volt csak ott. Vagy egy strici is lehetett. Tala túlságosan félt ahhoz, hogy bárkinek egy szót is szóljon. De ha neki akár csak egy kicsit is igaza volt...

Még ha a halott csávó nem is volt zsarú, de ha bárkinek beszélt Taláról, abból baj lehet. Drake-nek meg kellett tudnia, hogy ki volt az a fickó, hogy a francban találkozott Talával, és kinek mesélhetett róla.

Cincinnati, Ohio *Augusztus 4., kedd, 3:35*

Scarlett Bishop őt nézte.

Rendes körülmények között Marcus O'Bannion még értékelte volna is ezt a nyilvánvalóan elismerő pillantást ettől a gyönyörű nőtől, ahogy

izzadtan, ing nélkül hevert. De ezek nem rendes körülmények voltak, és Scarlett Bishop sem volt egy átlagos gyönyörű nő. Scarlett bűnügyi nyomozó volt.

A mentő hátuljában ülve, miközben az orvos az alapvető életfunkcióit ellenőrizte, sima heverészésről szó sem lehetett. És a nyomozó pillantása sem volt elismerő. Inkább éber. Aggódó. Óvatos.

Mert Scarlett okos volt. *Nem aggódnia kellene*, gondolta a férfi, *hanem inkább félnie. Mert én is félek*. Nem attól ijedt meg, hogy a golyó majdnem végzett vele, hanem attól, hogy egy pillanatig kívánta a halált.

Fáradt vagyok. Fárasztotta a körülötte uralkodó kapzsiság, az erőszak és a kattant perverzok. Belefáradt a reménytelenségbe az áldozatok szemében. Belefáradt abba, hogy mindig elkésett. Mert még ha meg is tudna menteni minden áldozatot, azt nem tudná eltörölni, amit ellenük vétek. Aznap éjjel sem tudta megmenteni az áldozatot.

Talát a sürgősségre vitték, ahol halottnak nyilvánították. Mindez azért, mert tőle kért segítséget. *Jobban kellett volna figyelnem. Meg kellett volna mentenem*.

Tudta, hogy a lányt bántalmazták. A szemében égő félelem valós volt aznap este és minden egyes alkalommal, amikor a parkban látta. *Bízott bennem. Én pedig becsaptam*.

– A vérnyomása normális – közölte az orvos, ahogy levette a csupasz felkarjáról a mandzsettát. – A pulzusa szintén.

Marcus megmondta nekik, hogy ez lesz, de nem hallgattak rá, és rágaskodtak ahhoz, hogy megvizsgálják. Ismerte a testét. Tudta, milyen érzés, ha valami nincs rendben. De mindenki csak a munkáját végezte, ezért sikerült egyet bólintania és reszelős hangon ezt mondania:

– Köszönöm.

– Tényleg el kellene mennie röntgenre is – folytatta az orvos. – Csak mert a mellény felfogta a golyót, még nem jelenti azt, hogy nem szenvedett súlyos sérülést. Eltörhetett egy-két bordája.

– Nem tört el – válaszolta Marcus halkan, mert közben Bishopra koncentrált, aki végre visszatért a büntett helyszínére.

A nyomozónő onnan indult, ahol Tala teste feküdt, majd lassan kifelé haladva egy kört írt le, közben minden részletet megnézett, és Marcus

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

tudta, hogy a szeme nem siklik át semmin. Hirtelen leguggolt, hogy megvizsgáljon egy szemétkupacnak tűnő dolgot, amit a sikátor fala mentén egy résbe söpörtek. Fekete hajfonata előrecsúszott a válla fölött. Türelmetlenül letépte magáról a kesztyűjét, és a copfját nyolcast formázva feltűzte a fejére valami gumis vacakkal, amit a farmerje zsebéből húzott elő. A mozdulatai gyorsak és rutinosak voltak, ami nem volt meglepő. Ha nem tűzte fel, a fonat vége majdnem a háta közepéig ért. Valószínűleg gyakran zavarta.

Egyszerűbb lett volna – arról nem is beszélve, hogy mennyivel biztonságosabb –, ha már régen levágatja. Közelharcban ugyanis óriás veszélyforrás volt, mert az ellenfele könnyen harcképtelenné tudta volna általa tenni.

Viszont a szeretője is jól meg tudta ragadni, miközben... *Nem. Nem ez a jó irány. Ma biztos nem.* De a férfi gondolatai már elindultak errefele, az elmúlt kilenc hónap alatt nem először.

Marcus könnyörtelenül elfojtotta ezeket a képzelgéseket, és figyelte, ahogy Scarlett odamegy a rendőrségi fotóshoz, az aszfaltra mutat, aztán új kesztyűt húz, a fotós pedig készít néhány képet.

A nyomozó benyúlt a szeméttbe, és előhúzott valamit, ami megcsillant a zseblámpa fényében. Egy töltényhüvely volt. Egy bazi nagy töltényhüvely. *Nem csoda, hogy ennyire sajog a hátam.*

Bedobta a hüvelyt egy zacskóba, és lendületesen felegyenesedett, hogy folytassa a helyszín átvizsgálását. Pont olyan volt, mint amire Marcus emlékezett. Magas és büszke. Karcsú és kecses. Erős, mégis érzékeny. *Talán túlságosan is érzékeny.* A munkája felemésztette. Szemében az árnyak nem a kialvatlanságot jelezték. Marcus is jól ismerte ezt, mert rá is ugyanez a zaklatott arckifejezés nézett vissza a tükörből.

Scarlettet is démonok gyötörték. Mégis eljött, amikor hívta. Ahogy korábban is mindig.

És ahogy korábban is mindig, azt érezte... hogy sajátos kapcsolat van köztük, ami több annál a fizikai vonzalomnál, amit a férfi le sem tagadhatott – legalábbis a gondolataiban és az álmaiban. Abban nem volt biztos, hogy milyen is ez a kapcsolat, de a szíve mélyén tudta, hogy Scarlett Bishop megértené.